

Sujungtos bylos C-392/04 ir C-422/04

**i-21 Germany GmbH ir
Arcor AG & Co. KG, buvusi
ISIS Multimedia Net GmbH & Co. KG**

prieš

Bundesrepublik Deutschland

*(Bundesverwaltungsgericht prašymai
priimti prejudicinį sprendimą)*

„Telekomunikacijų paslaugos — Direktyva 97/13/EB — 11 straipsnio 1 dalis —
Mokesčiai ir rinkliavos už individualias licencijas — EB 10 straipsnis — Bendrijos
teisės viršenybė — Teisinis saugumas — Galutinis administracinis sprendimas“

Generalinio advokato D. Ruiz-Jarabo Colomer išvada, pateikta 2006 m. kovo
16 d. I - 8562
2006 m. rugsėjo 19 d. Teisingumo Teismo (didžioji kolegija) sprendimas . . . I - 8591

Sprendimo santrauka

1. *Teisės aktų derinimas — Telekomunikacijų sektorius*
(Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/13 11 straipsnio 1 dalis)

2. *Valstybės narės — Pareigos — Bendradarbiavimo pareiga*

(EB 10 straipsnis, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/13 11 straipsnio 1 dalis)

1. Direktyvos 97/13 dėl bendrųjų leidimų ir individualių licencijų išdavimo telekomunikacijų paslaugų srityje bendrųjų principų 11 straipsnio 1 dalis draudžia taikyti individualių licencijų išdavimo mokestį, apskaičiuotą atsižvelgiant į reguliavimo institucijos bendrąsias administracines šių licencijų išdavimo sąnaudas per 30 metų laikotarpį.

tos, apytikslis įvertinimas. Nesant reikalaujamo mokesčio sumos peržiūrėjimo mechanizmo, ši suma negali būti tiksliai proporcinga reikalingam darbui, kaip to aiškiai reikalauja Direktyvos 97/13 11 straipsnio 1 dalis.

(žr. 28, 29, 32, 33, 39, 42 punktus ir rezoliucinės dalies 1 punktą)

Iš šios nuostatos formuluotės iš tiesų matyti, jog mokesčiai, kurių valstybės narės reikalauja iš individualias licencijas turinčių bendrovių, yra skirti šių licencijų išdavimui reikalingo darbo administracinėms sąnaudoms padengti. Nors administracinių sąnaudų sąvoka yra pakankamai plati ir apima vadinamąsias „bendrąsias“ administracines sąnaudas, jos turi būti susijusios tik su keturiomis veiklos rūšimis, aiškiai išvardytomis Direktyvos 97/13 11 straipsnio 1 dalyje. Be to, mokestis turi būti proporcingas reikalingo darbo apimčiai ir tinkamai bei pakankamai išsamiai paskelbtas tam, kad apie jį būtų galima lengvai gauti informaciją. Tačiau šis bendrųjų sąnaudų už 30 metų laikotarpį apskaičiavimas yra galimų būsimų išlaidų, kurios, kaip matyti iš apibrėžimo, nėra realiai patir-

2. Bendrijos teisė iš administracinės institucijos iš principo nereikalauja atnaujinti galutiniu tapusį administracinį sprendimą po to, kai pasibaigė protingas jo apskundimo terminas arba išnaudotos teisės gynimo priemonės. Šio principo laikymasis leidžia išvengti nesibaigiančio teisinių pasekmių sukeliančių administracinių aktų kvestionavimo. Tačiau tam tikrais atvejais šis principas gali būti ribojamas. Vadovaujantis iš EB 10 straipsnio išplaukiančiu bendradarbiavimo principu, už administracinio sprendimo priėmimą atsakinga administracinė institucija privalo peržiūrėti šį sprendimą ir galbūt jį atnaujinti, jei įvykdytos keturios sąlygos. Pirmą, nacionalinė teisė administracinei institucijai suteikia teisę atnaujinti šį sprendimą. Antra, nagrinėjamas sprendimas tapo

galutiniu paskutinės instancijos nacionaliniam teismui dėl jo priėmus sprendimą. Trečia, šis sprendimas, atsižvelgiant į po jo susiformavusią Teisingumo Teismo praktiką, grindžiamas klaidingu Bendrijos teisės aiškinimu, priimtu EB 234 straipsnio 3 dalyje numatytais sąlygomis nesikreipus į Teisingumo Teismą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo. Ketvirta, suinteresuotasis asmuo, sužinojęs apie šią Teisingumo Teismo praktiką, nedelsdamas kreipėsi į administracinę instituciją. Taip pat svarbu tai, kad įmonė būtų išnaudojusi visas turimas teisės gynimo priemones.

Be to, lygiavertiškumo principas reikalauja, kad visos apskundimui taikytinos normos, įskaitant senaties terminus, būtų vienodai taikomos tiek Bendrijos, tiek nacionalinės teisės pažeidimu grindžiamiems ieškiniams. Iš to išplaukia, kad kai apskundimui taikytinos nacionalinės teisės normos nustato pareigą atšaukti pagal nacionalinę teisę neteisėtą, nors ir galutiniu tapusį, administracinį aktą, jei šio akto palikimas galioti būtų „paprasčiausiai neįmanomas“, ta pati

pareiga atšaukti lygiavertėmis aplinkybėmis turi egzistuoti, ir kai administracinis aktas pažeidžia Bendrijos teisę.

Taigi, jei taikant nacionalinės teisės normas administracinė institucija privalo atšaukti galutiniu tapusį administracinį sprendimą, kai jis akivaizdžiai pažeidžia nacionalinę teisę, ta pati pareiga turi egzistuoti ir kai šis sprendimas akivaizdžiai pažeidžia Bendrijos teisę. Šiuo klausimu nacionalinis teismas, kartu su Direktyvos 97/13 11 straipsnio 1 dalimi taikydamas EB 10 straipsnį, privalo įvertinti, ar su Bendrijos teise aiškiai nesuderinamas reglamentavimas, kaip antai už 30 metų laikotarpį įvertintas bendrąsias išlaidas padengiančio labai didelio mokesčio taikymas, yra akivaizdžiai neteisėtas atitinkamos nacionalinės teisės prasme. Jei taip yra nagrinėjamu atveju, šis teismas turi imtis visų priemonių pagal nacionalinę teisę dėl šių reikalavimų atšaukimo.

(žr. 51–53, 62, 63, 69–72 punktus ir rezoliucinės dalies 2 punktą)